

SPORTUL: SURSĂ DE INSPIRAȚIE SAU EXTENSIE PENTRU MANAGEMENT?

SPORTS: A SOURCE OF INSPIRATION OR AN EXTENSION FOR MANAGEMENT?

Prof.dr.ing, ec. Ioan ABRUDAN
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca

„Natura este principiu al mișcării și schimbării” ne spune Aristotel în „Fizica”. Poate că această formulare este argumentarea primitivă a necesității activității sportive. Pentru că, dacă mișcarea obiectelor este studiată de mecanică, mișcarea deliberată a componentelor organismului uman, face parte și din substanța semnificativă a sportului. Din această perspectivă, sportul poate fi numit o „mecanică a viului” (biomecanica) la fel cum, cândva, Spiru Haret a vorbit de mișcările societății sub genericul „mecanica socială”. În natură totul se mișcă și doar capacitatea noastră limitată de percepție împarte lucrurile în mobile și imobile. În mod paradoxal, ceea ce se mișcă, cu vitezele cele mai mari ni se pare a fi stabil. Cum spune poetul A. Philippide: „Când fuga clipelor i-atât de mare încât aduce o nemișcare”. De aceea, nu percepem mișcarea electronilor și apreciem materia pe care aceștia o generează ca fiind foarte fermă. Dacă îi dăm dreptate lui Aristotel când spune că natura este un principiu al mișcării, atunci putem accepta că omul este, și el, un principiu al naturii și devine, implicit, un principiu al mișcării. S-a demonstrat, de exemplu, că frecvența alfa a undelor cerebrale corespunde cu frecvența

“Nature is the principle of movement and change”, Aristotle tells us in his “Physics”. Perhaps this argument is the primitive explaining of the need for sports. Since, if the mechanical movement of objects is studied by mechanics, the deliberate movement of the body is part of the significant meaning of sports. From this perspective, sports can be referred to as the “mechanics of living” (biomechanics) as, once, Spiru Haret spoke of the movements within a society under the title of “social mechanics”. In nature everything moves and only our limited capacity of understanding defines things as movable and immovable. Paradoxically, what moves with the greatest speed seems to be stable. A. Philippide, the poet, used to say: “When the flight of moments is so great that it brings stillness”. Therefore, we do not perceive the movement of electrons and we consider the matter that they generate as being very firm. If we give justice to Aristotle, when he says that nature is the principle of movement, then we accept that man is also a principle of nature and becomes, therefore, a principle of movement. It was shown, for example, that the alpha brain wave frequency corresponds to the fundamental

fundamentală a planetei de 7,5 Hertzi. Putem conchide că legătura omului cu mișcarea este existențială și, în mare parte, „gestiunea” acestei conexiuni o realizează sportul.

Nu sunt puține reproșurile care se aduc „economismului totalizant”, cum se exprimă P. Thuillier în cartea sa cu titlul „Marea implozie a Occidentului din anul 2002”. Economistul tinde să includă în sfera sa aproape toate activitățile omului. În acest trend pare a se integra și sportul. S-ar putea ca organizarea, inclusiv a sportului de performanță, ca o „afacere” să reprezinte, de abia acum, un semn de acordare de atenție acestui gen de activitate, de emancipare și de plus de semnificație, într-o societate care evaluează aproape totul în bani. Indiferent în ce parte ne-am situa față de această tendință, la critici sau apologeți, sportul devine o afacere și, ca atare, necesită un management profesionist care se încarcă, însă, cu anumite specificități.

Mutând discuția într-un alt registru, ne putem întreba dacă sportul mai prezintă interes pentru omul contemporan. Și, aici, putem ramifica problema în două zone: sportul la modul general ca și dezvoltare fizică a omului și sportul de performanță ca și specie de spectacol cu valențe culturale, educative și chiar artistice.

În ceea ce privește sportul ca efort fizic necesar condiției umane, toate previziunile, elaborate cu cel puțin 50 de ani în urmă, imaginau pentru epoca noastră un tip uman cu un cap mare și corp nedezvoltat pornindu-se de la specificul activității sale dominante, prin respectarea legii lui Cuvier, privind „exersarea sau neexersarea organelor”. Lucrurile nu s-au petrecut în această direcție și, în 1982, când scria cartea „Megatendențe”, J. Naisbitt, arăta: „robustețea fizică [...] este componentă a noii imagini despre bunăstare cu care oamenii de afaceri americani se identifică și pe care o sprijină cu pasiune”. Din această mentalitate s-a născut conceptul de „sănătate holistică” care, potrivit aceluiași autor: „înseamnă pur și simplu a considera corpul, spiritul și sentimentele ca un întreg”. Americanii redescopereau, astfel, ceea ce anticii ne spuneau încă de acum aproape 2000 de ani în dictonul „Mens sana in corpore

frequency of 7.5 Hertz of the planet. We conclude that the relationship between man and movement is existential, and largely, the “management” of this connection is done by sports.

There are few criticisms to be made to the idea of “totalizing economism”, as expressed by P. Thuillier in his book entitled *The Great Implosion—Report on the Collapse of the West 1999-2002*. The economist tends to include within his area of interests almost all human activities. This trend also seems to fit sports. It could be that organization, including that of performance sports, as a “business”, seems to give, only now, attention to this kind of activity, and further represent the emancipation and meaning of a society that evaluates almost everything in cash. No matter which way we face the situation of this trend, whether as critics or apologists, sport becomes a business and, as such, requires a professional management that is loaded with specificity.

Opening the discussion to a different register, we may ask whether sports are of interest for the contemporary man. And here we can branch out the problem in two areas: sports in general as man's physical development and sports as a performance with cultural, educative, and even artistic meanings.

As regards sport as an exercise necessary to the human condition, all forecasts, issued at least 50 years ago, imagined for our age a human type with a large head and an under-developed body starting from the specificity of his dominant activity, according to Cuvier's compliance “to exercise or not to exercise the body”. Things haven't happened in this direction and, in 1982, when writing the book “Megatendencies”, J. Naisbitt, stated that: “physical robustness [...] is part of the new image of welfare the American business people identify with and which they passionately support”. This mentality gave birth to the concept of “holistic health”, which according to the same author: “simply means to treat body, mind and feelings as a whole”. The Americans rediscovered thus what the ancients told us 2000 years ago in the the adage “Mens sana in corpore sano”. Consequently, the same J.

sano”. În consecință, tot J. Naisbitt arăta, privitor la situația Americii, în 1982, când apărea cartea deja menționată: „Cel puțin 100 de milioane de americani, aproape jumătate din populație, practică exerciții fizice într-un fel sau altul, față de aproape o pătrime din populație, în 1960. Se înregistrează o creștere de 100 de procente a celor care practică în mod regulat exerciții fizice. Unul din 7 americani mășăluiește în mod regulat”. Este ușor de imaginat ce piață largă dezvoltă acest gen de activitate. Suntem obișnuiți să credem că omenirea a progresat doar pe dimensiunea intelectuală, dar, în realitate, progresul s-a desfășurat și pe caracteristicile fizice. Să remarcăm doar faptul că înălțimea medie a oamenilor antichității, inclusiv a strămoșilor noștri romani, era sub 1,60 m. Și asta s-a întâmplat pe trendul reducerii continue a efortului fizic generat de muncă. (!)

După opinia mea, omul, precum calculatorul, este constituit din două grupe de elemente: hard și soft. Partea de hard a omului este condiția sa fizică iar partea de soft este partea sa spirituală. Nici una dintre cele două părți nu poate exista de sine stătător fără a distruge entitatea numită om. Dacă, acum, ne focalizăm pe condiția fizică a omului vom constata că materia fizică din care este alcătuit omul, ca și elemente primordiale conform tabelului lui Mendeleev, cu un anumit nivel de agregare în genul combinațiilor de elemente primare, ar duce la un „cost”, cred că sub 500 de USD cum demonstreu, acum câțiva ani, un grup de cercetători americani. În ceea ce privește „valoarea”, ea reflectă de modul specific în care elementele primare se combină. Și, aici, în interiorul acestui „hard” este un „soft” care ține elementele în coerență și le atribuie o anumită funcționalitate. Același gram de nisip în deșertul Sahara, într-un tranzistor sau în componența unui oțel înalt aliat dintr-o rachetă cosmică, are valori diferite. Revenind la om, elementele care îl compun au modul lor specific de organizare, adică acel soft din interiorul hardului care este extrem de important.

Pentru educația fizică, masa musculară sau tonusul fizic este doar un rezultat al unei

Naisbitt showed, with reference to America's situation, in 1982, when the already mentioned book appeared, that: “At least 100 million Americans, almost half the population, practice sports daily, in one way or another, compared to almost a quarter of the population in 1960. It is an increase of 100 percent of those who regularly practice physical exercises. One in seven Americans marches on a regular basis”. It's easy to imagine what a large market develops this sort of activity. We used to believe that humanity has evolved only with reference to the intellectual dimension, but in reality, progress is taking place also as far as physical characteristics are concerned. Let us note only that the average height of people in antiquity, including our ancestors the Romans, was below 1.60 m. And this happened on the trend of continuous reduction of the physical effort generated by physical work. (!)

In my opinion, man and computer, are built on two groups of elements: the hardware and the software. Man's hardware is represented by his physical condition and the software is his spiritual side. Neither of the two sides can exist by itself without destroying the entity called man. If now we focus on man's physical condition we will find that the physical matter that makes up man, as essential elements according to Mendeleev's table, with a certain level of aggregation such as the combinations of primary elements, lead to a “cost” which I think would be less than 500 USD, as demonstrated several years ago, by a group of American scientists. In terms of “value” it reflects the specific way in which the primary elements are combined. And here, inside this “hard” there is a soft that preserves the consistency of items and assigns them a specific functionality. The same gram of sand in the Sahara desert, in a transistor or a high-alloy steel composition of a cosmic rocket, has different values. Turning to the man, his parts have their specific way of organization, i.e. the software inside the hardware which is extremely important.

Regarding physical education, the muscle mass or the physical tonus is just a result of a specific technology that has the elements

tehnologii anume care are elemente comune pentru toți oamenii dar și elemente specifice fiecărui individ. Când prin exercițiul fizic, care face parte din acea tehnologie de menținere a stabilității omului, se obțin și performanțe intelectuale și echilibrul psihic și sensibilitate în percepția unor factori de mediu, vorbim deja despre filozofii profunde de genul celor din misterioasa Asie.

Au fost mulți filozofi, începând cu Platon și poate chiar mai înainte, care au susținut convergența științelor. Adică, teoria lor era că totul a pornit dintr-un punct inițial din care s-au desprins pe rând științele, la fel cum în coloana infinitului a lui Brâncuși de pe o platformă inferioară „explodează în dezvoltare” elementele ce o compun și, după această detentă, se adună iar într-o platformă superioară materializând un alt nivel, în progres, de coerență. Suporterii convergenței științelor, promovează ideea reuniunii științelor pe o altă platformă, ca în exemplul anterior, în care științele se redefinesc după alte criterii. Anticii puneau educația fizică și știința în același loc, iar Aristotel era, deopotrivă, filozof și participant la jocurile olimpice. Nu știu dacă, în viitor, marii oameni de știință vor fi și mari sportivi, dar cu siguranță, tot mai mult teren câștigă ideea, că în senzația de satisfacție și de reușită a unui om modern există și un deziderat de ordin fizic care rezidă, cel puțin, din necesitatea menținerii sănătății.

Se spune că, abandonând exercițiul fizic, omul s-a depărtat de natură. Epoca modernă, într-adevăr, propagă această senzație și, la începutul secolului trecut, filozoful german, O. Spengler, în cartea sa „Omul și tehnica” afirmă următoarele: „omul creativ a părăsit uniunea cu natura, îndepărtându-se cu fiecare nouă creație, tot mai mult și mai ostil de ea”. Sigur că, aici, este vorba de percepția pe care a generat-o industrializarea masivă asupra societății și, reacții de genul acesta au mai fost. Tot Spengler afirmă în final: „lupta împotriva naturii este fără speranță și totuși va fi dusă până la capăt”. Personal, apreciez că situația nu este chiar atât de dramatică. Pentru că, peste toate, natura mai are o lege, aceea de a tinde către nivelul minim de energie și, de aceea, apa curge la vale,

common to all people but also specific elements of each individual. When within the physical exercise, which is part of that specific technology maintaining the stability of human and intellectual performance, we obtain both mental balance and sensitivity and intellectual performance in the perception of environmental factors, then we already speak about the profound philosophies like those of the mysterious Asia.

There have been many philosophers, starting with Plato and perhaps even earlier, who supported the convergence of sciences. That is, their theory was that everything started from an initial point which determined all the sciences, just as in Brancusi's endless column from an inferior platform the constituent elements “explode and develop” and, consequently to this expansion, they gather again on a superior platform reifying another level, in progress, of consistency. The supporters of the convergence of sciences promote the idea of converging sciences on another platform, as in the example above, on which sciences are redefined according to different criteria. The ancients put physical education and science in the same place, and Aristotle was both a philosopher and a participant in the Olympic Games. We do not know whether in the future the great scientists will also be great athletes, but certainly it is an idea gaining more ground, namely that within the feeling of satisfaction and success of the modern man there is also a physical goal that lies, at least, within the need to stay healthy.

It is said that abandoning physical exercise, man departed from nature. The modern age, indeed, propagates this feeling and, at the beginning of the last century, the German philosopher, O. Spengler, in his book “Man and Technique” stated that: “The creative man departed from the union with nature, moving away with each new creation, more and more hostile to it.” Indeed, this is about the perception generated by the massive industrialization of society and such reactions are common. Spengler said finally: “The fight against nature is hopeless and yet it will be carried through.” Personally, I think that the

electronii se așează pe nivelul minim de energie iar oamenii vor să obțină cu efort minim rezultate maxime în cadrul indicatorului de productivitate. Atât doar că în drumul de minimizare a efortului, în cazul omului, s-a întâmplat ceva. Acel „ceva” este că, până la un moment, minimizarea efortului a fost văzută doar ca minimizarea efortului fizic. În lumea modernă, însă, tensiunea intelectuală este atât de mare încât oamenii caută natura și efortul fizic pentru a se reechilibra. Efortul este, acum, altfel definit iar această nouă formulă de efort, se minimizează prin creșterea activității fizice. Arcul de sinusoidă care l-a depărtat pe om de condiția sa primordială îl apropie pe om, la sfârșitul unui ciclu, din nou, de ceea ce el este, conturând un alt punct de convergență. De aceea, s-au dezvoltat saloanele de educație fizică, s-a creat o industrie pentru aparate privind exercițiul fizic și s-a creat un sistem de instituții în acest domeniu și, în sfârșit, a apărut necesitatea unui management în acest specific. Vom continua, așadar, să ne preocupăm de condiția noastră fizică nu din extravaganță ci în virtutea unui proces absolut natural chiar dacă nu vom percepe întotdeauna în această manieră acest lucru. Și apoi, dacă cantitatea de informații pe care o gestionăm este tot mai mare, ea trebuie să beneficieze de un „hard” pe măsură.

Orice demers privind așezarea unei activități umane între premise și rezultate este lăudabil. În general, acest determinism s-a numit în epoca noastră „management” și el s-a răspândit în toate activitățile legate de oameni. Din această perspectivă, managementul sportiv este o activitate în concordanță cu sensul de evoluție al lumii. Undeva, Eminescu spunea că o întâmplare nu este altceva decât o legătură cauzală nedescoperită încă. Între sport și management există multe conexiuni. Dacă am analiza tehnologia sportivă, am putea decupa din ea cel puțin patru cuvinte cheie care au relevanță în activitatea managerială: perfecționare, echipă, joc și performanță. Perfecționarea înseamnă o mișcare spre progres, o aspirație, care niciodată nu se oprește, pentru că atunci când definim un referențial pentru o activitate, și, perfecționarea înseamnă deplasarea către acest referențial,

situation is not quite dramatic. Because, above all, nature has a law, which is to tend towards the minimum level of energy and, this is why water flows downhill, the electrons are placed on the minimum level of energy, and people want to get maximum results with a minimum of effort within the productivity indicator. Only that, in the way to minimize that effort, in the case of man, something happened. That “something” is that until such time, minimizing the effort was only seen as minimizing the physical effort. In the modern world, however, intellectual tension is so great that people are looking for nature and physical effort to rebalance. The effort is now defined differently and this new formula of effort is minimized by increasing physical activity. The sinusoid arch which has departed man from the primary condition pushes man nearer to the end of a cycle, again, of what he is, outlining another point of convergence. Therefore, we have developed physical education halls, we created an industry of exercise machines and created a system of institutions in this field and, finally, a specific management was required. We continue, therefore, to be concerned with our physical condition but not from extravagance but by virtue of a totally natural process even if we do not always perceive it this way. And then, if the amount of information we have to manage is increasing, it must be processed by a proper “hard”.

Every undertaking of placing a human activity between assumptions and results is commendable. In general, this determinism was called in our time “management” and it spread in all activities related to people. From this perspective, sports management is an activity consistent with the purposes of development of the world. Somewhere, Eminescu said that an event is nothing but a causal link yet undiscovered. Between sports and management there are many connections. If we analyze sports technology, we could choose at least four keywords that are relevant in managerial activity: training, team, play and performance. Improvement means a move toward progress, an aspiration that never stops, because when you define the referential of a certain activity,

deodată cu mișcarea către referențial se produce și mișcarea referențialului astfel, încât mereu există un ecart între „urmărit” și „urmăritor”, procesul de perfecționare fiind continuu activat și perfecțiunea fiind mereu o țintă. În al doilea rând, echipa există și în sport dar și în management. Echipa, din management, a fost, la început, doar cadrul în care se manifesta diviziunea muncii, astăzi ea reprezintă o modalitate de acoperire și control a complexității, iar „munca în echipă” a devenit un concept central. Al treilea cuvânt cheie este „jocul sportiv” care de fapt, îi împrumută caracteristicile sale jocului matematic, în care, două entități cu interese contrare își dispută o anumită miză. Pentru utilizarea teoriei jocurilor în practica economică s-au acordat, deja, mai multe Premii Nobel pentru economie.

În sfârșit, dar nu la urmă, avem conceptul de performanță. Aș situa performanța în același set de semnificații cu perfecțiunea. În mod generic, performanța este cel mai bun rezultat dar, situația de „cel mai” este în dinamică și chiar și, criteriul de „bun” este în mișcare. Ne găsim, din nou, în fața unui deziderat care „întinde” actorul activității dincolo de realizările prezentului sugerând, astfel, progresul. Poate, tot aici, este contextul potrivit să observăm că, între management și sport sunt multe lucruri comune atât în metodă cât și în motivație, și, după cum se știe, cele mai mari resurse de creativitate se găsesc pe interfețele dintre concepte. Am întâlnit manageri care la întrebarea: „de ce au dorit să devină manageri?” au răspuns „pentru că am vrut să dovedesc că sunt cel mai bun”. În sport, motivația frecventă pentru performanță, se formulează tot în acest fel. Sigur că nu se pot nega interesele de altă natură cum sunt, mai ales, cele materiale sau de statut social dar, acestea, au limite, performanța nu. În cele din urmă, performanța este o luptă cu tine însuși, este cel mai înalt nivel din piramida lui Maslow când fiecare i-a rămas doar preocuparea pentru îmbunătățirea standardului general „om”. În managementul echipelor de mare performanță, se desfășoară mai multe etape. În primul rând, ar fi stabilirea locului unde se găsește performanța, adică descrierea

and this improvement is the move towards the referential, along with the move towards the referential the move of the referential occurs so that there is always going to be a gap between the “chase” and the “follower”, the process of improvement being continuously enabled and perfection being always a target. Secondly, team is in sports but also in management. Team, in management, was initially only a frame within which the division of labor occurred, today it represents a way to control and cover complexity, and “teamwork” has become a central concept. The third key word is “sporting play” which actually borrows its characteristics from the mathematical game, in which two entities with conflicting interests share a certain stake. To use game theory in economic practice they have already granted several Nobel Prizes in economics.

Last but not least, we have the concept of performance. I would say performance is in the same situation with the set of meanings of perfection. In a generic way, performance is the best result, but the situation of “best” is dynamic and even the criterion of “good” is susceptible to change. We find ourselves again in front of a goal which “extends” beyond the achievements of the present, thus suggesting progress. Perhaps, right here it would be the proper context to note that between management and sports one may find many common aspects both in method and motivation, and, as you know, the largest resource of creativity are the interfaces between concepts. I have met managers who, when asked “why do they want to become managers?”, responded: “because I wanted to prove that I'm the best.” In sports, the frequent motivation for performance has the same formula. Of course, we cannot deny other interests such as especially, the material or social status but these have limitations, but performance doesn't. Finally, performance is a battle with oneself, is the highest level of Maslow's pyramid when everyone has left only the concern with improving the overall standard of “man”. In the management of high performance teams, there are several phases. The first would be to establish the location of

obiectivului care dă numele performanței. Apoi, urmează trasarea drumului către acel obiectiv și diseminarea înțelegerii traseului către obiectiv în mijlocul celor care trebuie să contribuie la acest deziderat. În continuare, se face selecția sportivilor și ei sunt pregătiți corespunzător pentru misiunea lor. În final, se evaluează gradul de atingere al performanței. În această succesiune de etape, am introdus, în mod deliberat, cuvântul „sportiv” pentru că, altfel, ne-am fi imaginat că ne găsim în cel mai pur demers managerial. Și, până la urmă, chiar această asemănare între management și sport trebuia demonstrată.

Pentru managementul actual, competiția, este principiul filozofic fundamental. După opinia mea, competiția se naște din diferențe. Oamenii sunt, prin natura lor, diferiți. Diversitatea este condiția naturală a lumii. În același timp, dezideratul social naște necesitatea unificării. Se materializează, astfel, cele două forțe opuse din mecanică sau dualismul contrariilor din filozofie. Cu alte cuvinte, dacă condiția socială ne aduce împreună, instinctul diversității ne determină să ne manifestăm individualitatea. Atunci când ne găsim într-un spațiu comun și există criterii care definesc acest spațiu, diversitatea poate lua forma afirmării individualității în interiorul criteriilor respective prin nivelul de îndeplinire al criteriilor. „Cel mai bun rezultat” în îndeplinirea criteriului sau criteriilor definește performanța. S-ar putea spune, astfel, că eliberarea instinctului diversității într-un spațiu restricționat de reguli precise naște competiția.

Similitudinile dintre sport și management i-au determinat pe Hammer și Champy să-l citeze în best-sellerul internațional privind conceptul de reengineering pe marele hocheist american Wayne Gretzky, care își explica succesul sportiv prin capacitatea sa de a intui unde se va afla pucul în momentul următor și nu în momentul de față. Este o transparentă sugestie către viziunea strategică. O logică sportivă în managementul devenirii personale, l-a determinat pe tenismenul american Arthur Ashe, adversarul de odinioară a lui Ilie Năstase, să afirme: „Pentru a atinge măreția, pornește de unde te afli, folosește ceea ce ai și fă ceea ce poți.” Este, și aici, o

performance, i.e. the description of the objective which names the performance. Then, it's following the road to that goal and the dissemination of understanding the line to the objective among those who have to contribute to this goal. Furthermore, it is the selection of athletes and they are properly trained for their mission. Finally, the degree of achievement of performance is assessed. In this sequence of steps, we deliberately introduced, the word “sport” because otherwise we would have imagined that we find ourselves in front of the best management approach. And finally, even this similarity between management and sports had to be demonstrated.

For the current management, competition is a fundamental philosophical principle. In my opinion, competition arises from differences. People are by their nature, different. Diversity is the natural condition of the world. At the same time, social desideratum determines the necessity of unifying. Thus the two opposing forces in mechanics or the dualism of opposites in philosophy are materialized. In other words, if social condition brings us together, the instinct of diversity determines us to manifest our individuality. When we find ourselves in a common area and there are criteria that define this space, diversity may take the form of asserting individuality within those criteria by the level of compliance of the criteria. “The best result” in meeting a criterion or criteria defines performance. We might say that the instinct of diversity in an area restricted by precise rules gives birth to competition.

The similarities between sports and management have determined Hammer and Champy to cite, in an international best-seller on the concept of reengineering, the great American hockey player Wayne Gretzky, who explained his sporting success through its ability to guess where the puck will be next time and not at the moment. It is a clear hint to the strategic vision. A sports sense in the management of personal becoming has led the American tennis player Arthur Ashe, the former opponent of Ilie Nastase, to state that: “To achieve greatness, one should start from where one is, one should use what one has and do

trimitere către terminologia utilizată de management cu privire la obiective, la resurse, la oportunități și la capacități.

În ceea ce privește sportul de performanță, el împrumută managementului atât concepte cât și metodologie. Competiția, excelența și performanța au fost termeni sportivi înainte de a fi concepte bine conturate în management. Chiar și termeni precum antrenament (training), pregătire, resurse, aptitudini și atitudini sunt împrumutate sau, cel puțin, au conotații sportive. Dar, mai presus de toate, spiritul combativ, filozofia luptei și a succesului sau mentalitatea instabilității și alternanței victoriei și înfrângerii, sunt preluate de management din sport. De aceea, un broker din city-ul londonez nu va înțelege niciodată mentalitatea pasivă a ciobanului moldovean din „Miorița” sau, în orice caz, va distribui altfel rolurile pozitiv-negativ asupra personajelor din cunoscuta poezie.

Experiența mea de viață a confirmat două puncte de vedere. Primul, se referă la faptul că mulți dintre managerii „adevărați” au practicat, într-un moment al vieții lor, într-un cadru mai mult sau mai puțin organizat, sportul. În al doilea rând, modul în care un om se manifestă pe terenul de sport reflectă instinctual modul său de comportare în viața socială. Și, aici, este vorba de individualism versus spirit de echipă, de modul de angajare la efort, de etica jocului, de fair play, de concentrare și eficacitate și multe altele. Apreciez, că multe din dezbaterile din zona managerială își găsesc un echivalent pe terenul de sport. Dar mai este, poate cel mai important lucru, că sportul te învață să pierzi cu demnitate să-ți accepți înfrângerea și să începi totul de la început cum spune Kipling în monumentală sa poezie „If”: „And lose and start again at your beginnings”. Este aceeași semnificație pe care o redă expresia germană „Eine Fluch nach Vorn” adică o retragere pe direcția înaintării.

what one can do”. It is as well a reference to the terminology used by management regarding the objectives, resources, opportunities and capabilities.

In terms of sports performance, it borrows management both concepts and methodology. Competition, excellence and performance were terms belonging to sports before being clear-cut concepts in management. Even terms such as training, competence, resources, skills and attitudes are borrowed or at least, have sporting connotations. But, above all, the fighting spirit, the philosophy of struggle and success, or the mentality of instability and alternation of victory and defeat, are taken over by management from sports. Therefore, a broker in London's city will never understand the mentality of passive Moldavian shepherd "Miorița" or, in any event, he will distribute in a different manner the positive-negative roles or characters in the popular poetry.

My life experience has confirmed two points of view. The first refers to the fact that many of the “true” managers have practiced in a moment of their lives a more or less organized sport. Second, the manner in which a man performs on the sports field instinctually reflects his behavior in social life. And here we talk about individualism versus teamwork, about commitment, ethics game, fair play, concentration, efficiency, and other. I appreciate that many debates in the managerial area find an equivalent within the sports field. But there is perhaps the most important thing, which is the fact that sports teach us to lose with dignity, to accept defeat and start everything from the beginning, as Kipling says in his monumental poem “If”: “And lose and start again at your Beginnings”. It bears the same meaning of the German expression “Eine Fluch nach Vorn” that is a withdrawal towards advancement.